

СТЕФАН БОНЕВ

ТЕСТ ЗА ИНТЕЛИГЕНТНОСТ

Част 9 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Движех се бавно, с тътрещи се крачки към спирката. Празният трамвай ме изчака известно време, но накрая не издържа, хлопна вратите си и заскърца по нанагорницето. Мислех си, че съм се отървал, но точно когато стигнах до спирката, от завоя изскочи друг трамвай и ме лапна. Чакал ме е негодникът. Беше натъпкал търбуха си до такава степен, че го очаквах във всеки момент да се пръсне. Но беше доволен от себе си, ако се съди по искрите, които изпускаше над кабината си. Впрочем преяждането, както е известно, е вредно за храносмилането, та дори то да е на един трамвай. Исках да го кажа на ватмана. Казах му го. Той пък ме попита защо не си гледам работата. Обясних му, че работата не се гледа, а се върши, и му обърнах гръб. Очаквах да се обиди, но той само ми се изсмя. Все пак, ако не ватманът, то поне трамваят си взе бележка от думите ми, защото по едно време спря и изплю стотина полусдъвкани души, между които и аз.

По-нататък продължих пеш. На кръстовището ме дебнеха една дузина автомобили, готови да ме прегазят, форсирайки двигателите си. Изсмях им се и преминах през подлеза. От другата страна имаше магазини. Влязох в единия от тях. По рафтовете имаше стоки, които се гушеха зиморничаво и явно не им беше до продан. Помолих продавачката да обясни на един дебел пуловер, че ако го облека, ще му стане по-топло. Каза ми, че съм смахнат, и ми посочи отворената врата. Не бях съгласен, но понеже не обичах да споря с по-ограничени от мен хора, предпочетох да изляза, възползвайки се от поканата ѝ. А пуловерът ми харесваше.

В следващия магазин не продаваха нищо. Там имаше огромна табела: „Изкупуваме стъклен амбалаж!“. Влязох и най-вежливо попитах колко празни бутилки струва един дебел вълнен пуловер. Изгледаха ме много интересно и ми обърнаха гръб. Стана ми неудобно и излязох, без да ме канят. До магазина имаше фотоателие. Реших да си направя снимка и да я подаря на приятелката си. Жената зад гишето обаче четеше книга и не ми обърна никакво внимание. Окашлях се.

— Моля! — рече механично тя, без да вдига глава.

— Извинете, фотогеничен ли съм, или напротив? — попитах, за да реша окончателно дали да се снимам.

— Да! — отвърна жената, отново без да вдига глава.

— Какво значи „да“? Че съм фотогеничен, или напротив...

— Какво в края на краищата искате от мен? — повдигна огромните си диоптри жената зад гишето.

Както вече казах, не обичам да споря с ограничени хора, затова предпочетох да изляза от фотоателието. Навън имаше уличен часовник. Точно той беше целта ми. Погледнах го — беше четири. Имах среща под часовника. Свалих погледа си от циферблата. Тя беше там и ме чакаше.

— Здравей! — казах ѝ аз.

— Здравсти! — и тя се нахвърли да ме целува. От няколко дни ѝ беше излязла една пъпка на езика и не ми беше приятно да я целувам. Казах ѝ го. Тя се нацупи и си тръгна.

— Извинявай! — викнах подире ѝ. Тя се обърна, премига няколко пъти и започна да търси из устата си някакъв косъм, който беше налала, докато ме целуваше. Стана ми смешно. Смях се. И тя се смя. После ходихме на кино. Този път аз лапнах един косъм. Пак се смяхме. Изгониха ни от киното. Когато излязохме, тя ми каза, че ме обича. Бях я хванал през кръста, а тя ме беше прегърнала през раменете. Чак сега разбрах колко е по — висока от мен. Смяха ни се. И тя се смя. А на мен ми стана криво.

После седяхме на една пейка. Бях сърдит и пушех нервно цигара. Тя се гушеше виновно в мен

— Какво да направя? — попита тя.

— Отрежи си краката! — посъветвах я най-спокойно и я целунах по бузата.

Още на другия ден тя си отрязва краката. Взех цветя и я посетих в болницата.

— Боли ли? — попитах.

— Щом е за тебе...

После плакахме. Без крака изглеждаше доста по-ниска. А и в леглото беше по-различно. Но свикнах. Купих ѝ инвалидна количка, за да я тикам през свободното си време. Краката ѝ окачих на стената над леглото ни. А тя имаше красиви крака.

Иначе си живеехме добре. Оженихме се. Аз пазарувах, докато се връщах от работа, а тя готвеше. Само дете когато се целувахме, в устите ни влизаха косми.

— Какво да направим? — пак ме попита тя, гушейки се в мен.

— Ще се острижем! — реших аз. Не я питах дали е съгласна. Тя ми вярваше.

Остригахме се. Главата ѝ беше малко квадратна. Това ми харесваше. А тя, за да го подчертае, започна да ми маже главата с червило. За една седмица чаршафите ни станаха розови. Това беше много възбуждащо, но не особено хигиенично. Тогава замених червилото с лак за нокти. Така вече можех спокойно да я чеша по главата, без да си изцапам пръстите.

По едно време краката ѝ над леглото бяха започнали да намирисват. Спиртосах ги и ги сложих в голям аквариум. Така щяха да се запазят дори и след смъртта ни.

След няколко дни на езика ѝ отново излезе пъпка и аз отказах да я целувам. Преживя го много тежко. Беше решила да се самоубие, като изпие спирта от аквариума. След работа я заварих мъртвопияна, захапала един маркуч, другият край на който беше потопен в аквариума. Реших да я лекувам чрез студ в хладилника. Подейства ѝ добре. После ѝ казах, че я обичам, и това я стопли.

Веднъж ми каза, че е бременна. Не ѝ повярвах, тъй като вече и двамата приближавахме седемдесетте. Но тя взе, че роди. Рожбата ни се състоеше от един голям ляв крак и глава. Бебето страшно много ревеше и винаги беше гладно. Като поотрасна, проходи и започна да подскача на един крак поради липса на втори. Имаше много тежък крак. Изпотроши всичко из къщи. Започнахме да му купуваме обувки. Понеже не продават само леви, му купувахме по цял чифт. Късаше ги бързо и бяхме събрали цяла планина от чисто нови десни обувки, които не станаха за нищо друго, освен за подпалки. Когато стана пълнолетен, започна да претендира да сме му обръснели главата като на нас. Бих го направил, ако не беше майка му, която твърдеше, че ще хване менингит без коса. Накрая тя умря от срачост и аз го обръснах.

След погребението скрих аквариума с краката ѝ в избата, за да не се измъчвам при вида им. Но и така не видях покой. Нощно време от избата се чуваха стъпки, които не ми даваха да спя. Една нощ изпих бутилка джин и слязох долу. Когато ме видяха, краката побързаха да скочат в аквариума, но той падна и се строши. Цялата къща се вмириса на спирт. Краката ѝ се бяха сгушили един до друг в ъгъла и трепереха. Прииска ми се да ги погалья. Направих го. Бяха нежни и топли както преди. После плаках и ги целувах. Взех си ги горе. Вечер лягах заедно

с мен и се търкаха в моите. Много се привързаха към сина ми. По цял ден подскачаха заедно из стаята. Все повече мислех за нея, гледайки краката ѝ.

Започнах да работя извънредно. Сега трябваше да се грижа не за един, а за три крака. Единият от тях беше постоянно гладен, а другите два ми изпиваха по около тридесет литра спирт дневно. И аз се пропих покрай тях.

Сега събирам пари, за да купя цяла цистерна медицински спирт. Искам да спиртосам всички ни, или пък да се оставя да ме излапа някой прегладнял трамвай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.